de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 2 — 11 JANUARI 1952

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

VADER EN MOEDER
EEN DAGJE MEE UIT IN DE ZEEPKISTAUTO!

WILDE BEN EN DE WALVIS

Ja, ja, de tijd gaat snel. Ik ben nu 24 jaar, dus .... even rekenen .... ja, hij was een jaar ouder dan ik, toen we samen op school waren. Ben moet nu 25 zijn.

En wat een kerel was dat, die Ben! Wilde Ben noemden wij hem en hij was de ongekroonde koning van onze bende, de onbestreden aanvoerder van onze troep.

We hebben het de grote mensen wel eens lastig gemaakt, al moet ik er dadelijk bij zeggen, dat we nooit gemene streken hebben uitgehaald. We waren allemaal eerlijke, flinke jongens van stavast, maar al zouden wij een minder fraaie streek bedacht hebben .... dat zou Wilde Ben nooit goedgevonden hebben.

Hij was toen een kerel, die altijd recht door zee ging, een vent met merg in zijn knoken, die iedereen recht in de ogen durfde kijken, een knaap, die liever z'n tong zou hebben afgebeten dan dat hij een leugen zou hebben verteld.

Maar lastig waren we wel .... al lag het soms een beetje aan de volwassenen. Neem bijvoorbeeld dat geval met mijnheer Bruinsma. Die oude heer, een postdirecteur met pensioen, woonde in het villaatje, aan de buitenkant van ons stadje. Hij had een prachtige tuin, een grote moestuin en een enorme boomgaard. We zijn wel eens aan het tellen geweest: minstens vijftig perebomen had hij en bij de honderd appelbomen.

Elk najaar haalde hij manden en manden vol fruit van zijn bomen en wat hij er mee deed, hebben wij nooit geweten, maar wat ons zo stak, dat was het feit, dat mijnheer Bruinsma in het najaar, als zijn appels en peren rijp begonnen te worden, van de prille ochtend tot laat in de avond met een dikke stok in zijn serre zat, van waaruit hij een prachtige kijk had op zijn boomgaard.

En het is Wilde Ben geweest, die op een vrije middag zo langs zijn neus weg tot ons zei:

„En nu ga ik een appel halen bij Bruinsma."

Het was Ben niet om die appel te doen, die had hij thuis ook wel gekregen. Het ging hem er om die mijnheer Bruinsma te tonen, dat er iemand was, die lak had aan zijn boze ogen en zijn dikke stok. Zó was Wilde Ben! Als iedereen zei, dat dit of dat absoluut onmogelijk was, dan zei Ben kalmpjes, dat het wél kon, en dan deed hij het ook.

En zo trokken we dus naar de villa van mijnheer Bruinsma en onze harten klopten en we leefden in de grootste spanning, maar Ben liep er zo kalm bij, alsof hij even een brief naar de bus ging brengen. Nu stonden we voor het huis .... daar zagen we de boomgaard en daar was de serre. En in de serre zat mijnheer Bruinsma, met boze ogen en een dikke stok, en hij keek ons wantrouwig en minachtend aan.

En toen .... toen liep Wilde Ben helemaal alleen en kalmpjes die tuin binnen en mijnheer Bruinsma was zo verbijsterd, dat hij even bleef zitten. Ben was al bij een van de appelbomen, hij pakte de onderste tak en hij begon naar boven te klimmen.

Mijnheer Bruinsma rende naar buiten .... hij zwaaide met zijn stok en hij riep hijgend: „Hé! Hé daar! Kwajongen! Drommelse rakker! Wil je wel eens gauw uit mijn boom komen?"

Maar Wilde Ben zat al vier meter boven de grond, hij plukte kalm een appel en beet er in; toen schudde hij eens flink aan de boom en vier appels vielen naar beneden, een er van kwam op de hoed van mijnheer Bruinsma terecht. En toen zagen we het gebeuren: Wilde Ben deed een sprong als een reuzenaap, hij greep de takken van de appelboom, die er naast stond .... hij liet zich vliegensvlug naar beneden glijden en hij kwam op een drafje naar ons toelopen. Intussen beet hij in die appel en met volle mond riep hij:

„Lopen, jongens! Daar komt ie an!"

Tja, wat moet je daar nu van zeggen? Zoiets zouden we geen van allen gedurfd hebben, net zo min als die geschiedenis met het paard van boer Duifjes.

Dat paard was vals, het had al twee mensen gebeten en de derde had een venijnige trap gehad. Toen Wilde Ben er van hoorde, zei hij:

„Dat paard krijg ik wel mak."

Dat hij goed kon paardrijden, wisten we wel, want z'n vader had ook een paard en dikwijls zat Wilde Ben er op, zonder zadel.

Maar zoals hij dat paard bij de hals greep, zodat het dier niet bijten kon; zoals hij zich als een slang op de rug van dat paard kronkelde .... jonge, daar stonden wij bij te beven. Twee en een half uur heeft hij dat paard laten lopen .... niet op een drafje .... nee, rennen over de weide van boer Duifjes en toen was dat paard zo mak als een lam en het heeft nooit meer getrapt of gebeten.

En zoals Wilde Ben op het puntje van de toren geklommen is, toen de leidekkers tussen de middag naar huis waren gegaan om te schaften .... dat zou ook al geen van ons gedurfd hebben. Al hadden ze dan ook de ladders laten staan.

En dan dat geval met die ruit. Iemand had ergens een ruit ingekegeld en de veldwachter, die in een boze bui was, greep een jongen, die er niets mee te maken had, en die nam hij mee. Toen is Wilde Ben

VAART

naar hem toe gegaan en hij heeft gezegd (dat hebben we allemaal gehoord):

„Veldwachter . . . . je denkt dat je een flinke kerel bent, maar je hebt de verkeerde gegrepen en dat weet je heel goed. Dat doe je alleen maar, omdat je de ware schuldige niet pakken kunt. Veldwachter . . . . laat die jongen los, of ik loop naar de burgemeester. Als je geen veldwachter was, dan zou ik graag een robbertje met je vechten . . . ."

En eh . . . . dat heeft wel even wat voeten in de aarde gehad, maar die jongen werd tien minuten later losgelaten.

En zoals . . . . maar wat zal ik nog meer vertellen? Je weet nu wel wat voor een kerel onze Wilde Ben was. Een kerel met een gouden hart en voor niemand bang.

Hij had al dikwijls gezegd, dat hij varen wilde en liefst op een walvisvaarder. En als z'n ouders dat niet goed zouden vinden, dan wilde hij weglopen en in Afrika gaan jagen op groot wild. Maar niet om de dieren te doden, o, nee! Hij wilde ze levend meebrengen!

We geloofden dat, we wisten het zeker, Wilde Ben zou een avonturier worden, we zouden later over hem lezen in alle kranten.

Toen kwam de tijd, dat mijn ouders en ik ons stadje verlieten en we verhuisden naar Amsterdam, waar ik op de middelbare school terechtkwam.

Nu ben ik een doodgewone verkeersvlieger en gisteren kwam ik in Egmond aan Zee en wie . . . . *wie* zag ik daar lopen?

Ik stormde op hem af . . . . ik greep de hand van Wilde Ben en ik stond te pompen, alsof ik tien emmers water moest hebben. Hij lachte maar en de begroeting, na al die jaren, was erg hartelijk. En wat zag die Wilde Ben er uit! Diep-bruin verbrand, z'n witte overhemd open op de brede borst, z'n bruine haar in wilde krullen rond z'n voorhoofd, z'n mond nog altijd even eerlijk, stralend-blij met z'n prachtige witte tanden.

En meteen vroeg hij of ik met hem mee ging, naar huis, om thee te drinken.

„Wat doe je nou?" vroeg hij. Ik vertelde van de vliegerij en toen stonden we stil en Ben wees: „Hier woon ik!"

Ik zag een winkel, een etalage met modepoppen, platen van maldeftige heren, stoffen, kamgarens, wollen stoffen, tweeds, regenjassen, paletots . . . .

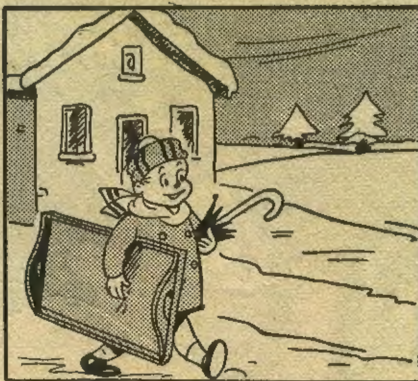
„Woon je hier . . . . op kamers?" vroeg ik bedeesd.

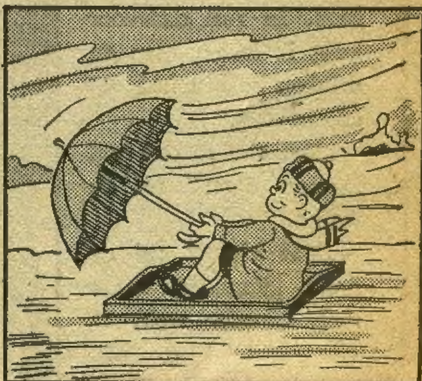
„Nee," zei Ben. „Bij nader inzien heb ik bedacht, dat er met walvissen en wilde dieren niet zo veel te verdienen zou zijn. Ik heb het best. Ik . . . . ik ben kleermaker geworden, zie je."

A. H.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Dreumes op stap

Een klein ondeugend jongetje
Was stil op stap gegaan;
En midden op de straat had hij
Z'n fietsje laten staan.

Hij had een muzikant gehoord,
Die speeld' een prachtig lied;
Hij liep 'n eindje met hem mee,
Aan moeder dacht hij niet.

Maar eensklaps was het liedje uit,
De muzikant verdween.
En eind'lijk keek dat jongetje
Eens even om zich heen.

Daar stond hij in een vreemde straat!
O, o, wat nu gedaan?
Het allerbeste kon hij hard
Om moeder roepen gaan.

Maar of zij hem wel horen zou .... ?
Hij huilde van verdriet,
En riep maar: „Mam, waar bent u nou .... ?"
Maar moeder hoorde 't niet.

Een vriendelijke dame heeft
Hem toen naar huis gebracht,
En moeder keek een beetje boos;
Dát had hij niet gedacht ....

„Nooit meer alleen de straat uitgaan,"
Zei mam, „onthoud dat goed,
Want moeder wordt heus heel erg boos,
Als jij dat nog eens doet."

A. R.-M.

LEERRIJKE LESSEN

DE HOND EN DE WOLF

Een uitgemergelde hongerige wolf ontmoette op zekere dag een flinke vette hond.

Nou, dacht de wolf, die zit best in zijn vlees. Ik wou, dat ik er ook zo voorstond.

De wolf kon niet nalaten te vragen, hoe de hond aan zoveel voedsel kwam.

„Dat is heel eenvoudig," zei de hond. „Loop maar een eind met me op, dan zal ik het je vertellen. Ik heb het best. Ik zorg er alleen voor, dat er geen dieven binnenkomen bij mijn baas. In ruil daarvoor krijg ik lekker eten en drinken en een bed dat er zijn mag."

„Dat zou ik ook wel kunnen doen," zei de wolf.

„Dat klopt," zei de hond, „kom dan maar mee, broeder wolf. Ik zal een woordje ten beste doen voor je."

Zo liepen ze samen op naar een grote boerderij en onderweg bekeek de wolf aandachtig zijn gezel. Wat een spieren en wat een poten. Nee, maar .... hei, wat was dat daar aan de nek van die hond?

De wolf kwam wat nader. Ja, hij had goed gezien: een hele kale vlek, die als een brede streep om de nek en de hals van de hond liep.

„Wat is dat?" vroeg de wolf verbaasd.

„Och," zei de hond achteloos, „dat komt van het schuren van mijn halsband. Dat betekent niets."

Maar de wolf bleef staan.

„Nee," zei hij, „nee, indien er een halsband aan te pas komt, weet ik al meer dan genoeg. Ik heb mijn vrijheid toch liever, broeder hond, dan een vette korst brood."

En de wolf keerde zich om en liep weg.

Dat was geen domme wolf. Hij kwam nog net op tijd tot het inzicht, dat uiterlijke schijn vaak bedriegt en dat het goed is uit te vissen, welke nadelen er ook vastzitten aan iets, dat we heel erg graag willen hebben.

ONZE WONDERE WERELD

VLIEGENDE KATTEN

IN DE REGEL VLIEGEN UILEN EERST NA ZONSONDERGANG UIT ALS HET STIKDONKER IS, KUNNEN ZE OOK NIETS ZIEN

KERK- OF SLUIERUILEN ZIJN DE MEEST LICHTSCHUWE UILEN. ZIJ ZIJN ORANJE EN ZILVERGRIJS. ZE ETEN UITSLUITEND KLEINE ZOOGDIEREN

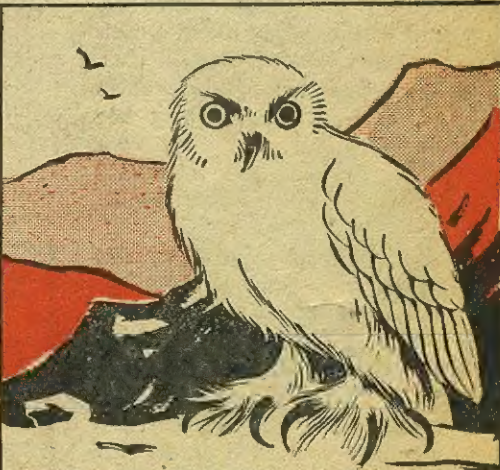

Zijn Vossen Nuttig of schadelijk?

Een vos is een prachtig dier, dat ondanks alle jacht, die er op gemaakt wordt, toch nog betrekkelijk veelvuldig in ons land voorkomt.

Dat de vos niet zo vaak gezien wordt, komt, omdat het feitelijk een nachtdier is, dat alleen in het donker op vangst uitgaat.

De sluwheid en de slimheid van de vos zijn spreekwoordelijk. Toch wordt dit wel eens overdreven. Zijn neus is bijzonder scherp en ook het gehoor en het gezicht zijn prima in orde. Toch is hij niet altijd slim te noemen. Stropers weten een vos bijvoorbeeld te lokken door muizengepiep na te bootsen.

Het moet gezegd worden, dat de vos niet erg kieskeurig is op zijn voedsel. Alle dieren, die kleiner zijn dan hijzelf, van kever en muis tot konijnen, hazen en zelfs een jong reekalfje, zijn van zijn gading.

En of hij dit dier bespringen moet en doden, of dat hij het vindt als oud cadaver, het maakt voor hem geen verschil.

Ook eieren van allerlei vogels, pas gelegd of zelfs met de jongen er reeds in, ook de jonge en volwassen vogels zelf, kleine slangen, kikkers, vissen, muizen, Reintje de vos belieft het allemaal.

En vindt hij geen dierlijk voedsel, dan neemt hij ook genoegen met bessen, fruit en een groen blaadje. Ons vosje eet van alles.

In het voorjaar, als de jongen in het hol liggen, wordt de rover nog roofzuchtiger. Dat geldt dan voor moeder vos, want papa trekt zich van zijn leuke kindertjes heel weinig aan.

De jonge vosjes, meestal vier tot zeven, maar soms ook wel een dozijn sterk in aantal, zijn de eerste twaalf dagen blind. Eigenaardig is het, dat de vos dan vaak ver uit de omgeving van het nest en de jongen voedsel haalt. Misschien voelt het dier, dat het nu dubbel voorzichtig moet zijn.

Zo werd eens in een uitgegraven nest van een vos in Oldebroek een poot gevonden van een kalkoen, die in Barneveld was buitgemaakt. Men kon dit nagaan aan de ring, die om de poot zat.

En nu de vraag, of de vos schadelijk is of nuttig.

Inderdaad is het waar, dat de vos veel jonge konijnen en haasjes buit maakt, veel vogels en eieren (vooral die op de grond worden gelegd) opeet, maar toch geloven we, dat we hem bij zijn tegenwoordige sterkte van voorkomen gerust nuttig mogen noemen.

Dit vindt zijn oorzaak in het opeten van duizenden muizen. Een boer, die een vossenklem gaat zetten, mag wel eens bedenken, dat hij zonder die vos heel wat kilogrammen zaad minder zal oogsten. In echte muizenjaren kunnen vossen zelfs een misoogst voorkomen.

Ook moeten wij niet vergeten, dat de vossen dikwijls juist de zieke en zwakke dieren grijpen en doden, zodat de overblijvende dieren minder gevaar lopen besmet te worden.

Jagers mogen er eigenlijk niet ál te trots op gaan, als ze een vos weten te schieten. Misschien doen ze hiermee de land- en bosbouwers meer schade dan voordeel. Vooral mag op deze dieren geen jacht gemaakt worden, als de jongen hulpeloos in het nest liggen. Dat is wreed en hardvochtig ten opzichte van deze mooie dieren.

v. d. B.

ZO TERLOOPS....

Een boer beweerde eens, dat er geen vriendelijker vogels waren dan eenden. Ze waren volgens hem zeer verstandig, vochten nooit en waren bovendien erg vriendelijk van aard.

Zo had die boer eens een kip, die oud geworden was en blind. De kip durfde het hok niet meer uit, want ze was bang, dat de andere kippen haar zouden doodpikken, en ze kon zich niet meer verdedigen. Twee keer per dag, en zulks gedurende drie weken — want toen stierf de hen een natuurlijke dood — zag de boer, hoe een eend haar snavel vulde met twintig of dertig korrels graan, die ze trouw naar het kippenhok bracht. Daar legde ze de korrels neer voor de kip en wachtte totdat het dier alle korrels had opgepikt.

Was dat inderdaad niet een slimme en trouwe vogel?

WAT ZEGT MIJN NAAM?

ROEL, RUURD, ROB EN RODERIK

„We hadden het de vorige keer," aldus meester Dierx in het namenkwartiertje, „over mooie oude namen, die, jammer genoeg, hoe langer hoe meer verdwijnen. Het is niet altijd gemakkelijk, die namen tot hun oorspronkelijke vorm terug te brengen. In de loop der eeuwen zijn ze door afslijtingen, afkortingen, gewestelijk taaleigen, verkeerde spelling enzovoort, vaak zozeer vervormd, dat hun komaf maar moeilijk is na te speuren. Men komt daarbij ook dikwijls voor verrassingen te staan. Zo zou men bijvoorbeeld op het eerste gezicht niet zeggen, dat namen als Roel, Ruurd, Rob en Roderik hetzelfde stamwoord tot grondslag hebben. En toch is dat inderdaad het geval. Ze komen alle van de Oudgermaanse stamvorm hrothi, in het Gotisch hrôts, dat roem, overwinning betekent.

Roel is een afkorting van Roeland, Hrodland, of van Rudolf, Hrodolf. Ruurd is een afslijting van Ruthard, Hruothard, Hrodhard.

Rob is de roepnaam voor Robert, Robertus, en dat is weer afkomstig van Hrodebert.

Roderic komt van Rodoric, Hrodric.

Jullie ziet, dat in de oudste vorm

al deze namen met Hrod beginnen. De betekenis er van heeft dan ook voor alles iets met roem, overwinning te maken.

Roeland is: land van overwinning en houdt in, dat de drager van die naam in een land zou wonen, dat door overwinningen op zijn vijanden tot roem en welvaart is gekomen.

Rudolf is: wolf van roem; in de oude namen wil wolf zeggen: beschermer.

Ruthard, dus Ruurd, betekent: sterk bij roem, of bij de overwinning.

Robert, Rob, is: schitterend door roem, schitterend in de zege.

Roderik is: machtig door roem, machtig door de overwinning.

Onze voorvaderen van vijftien en meer eeuwen geleden kozen de namen voor hun kinderen graag bij begrippen, die met oorlog, eer, overwinning, wapens verband hielden. De namen, die ik hier opsomde, waren alle zeer geliefd en in de oude handschriften komt men ze dan ook alle bij herhaling tegen."

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DE EERSTE LUCHTREIZIGERS

De eerste keer, dat men hier te lande een mens zich hoog boven andere mensen zag verheffen door middel van een ballon, was waarschijnlijk op 12 Juli 1785 te Den Haag. Dat was een opstijging door de Fransman Blanchard. Dus geen landgenoot. De eerste landsman, die als bestuurder van een ballon de reis waagde, was de Haarlemmer Abraham Hopman, die op 29 September 1804 te Rotterdam de hoogte inging. De Algemene Kunst- en Letterbode van 1804 vertelt ons een en ander daarover.

Abraham Hopman had in Juli van dat jaar herhaaldelijk geprobeerd om te Amsterdam op te stijgen, maar dat was telkens mislukt. In Rotterdam ging het beter, zodat hij op 29 September even over 4 uur opsteeg en zo hoog klom, dat hij spoedig uit het gezicht was verdwenen.

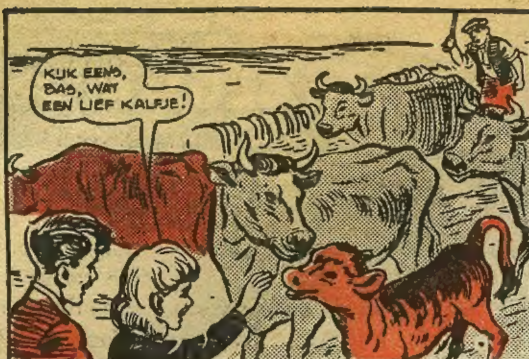
Na enige tijd kwam de ballon op aarde terug in de buurt van Schiedam. Jammer genoeg raakte de gondel aan de kant van een brede sloot, kantelde en de held tuimelde in het water. Terwijl hij in het nat lag te spartelen, verkoos de ballon nog een reisje te maken op zijn eentje en vervolgde zijn weg, totdat hij, uitgeput en moe, tegen half zes te Bakkershaven in de buurt van Wassenaar, ergens in een bos terechtkwam.

De dappere Haarlemmer had, behalve het natte pak dat zijn ballon hem bezorgde, geen letsel opgelopen en kwam gezond en wel tegen een uur of acht te Rotterdam terug.

Bas en Bes

Bas en Bes zijn met boer Janus bevriend geraakt en helpen op de boerderij. Maar Bas krijgt het spoedig met de knecht aan de stok.

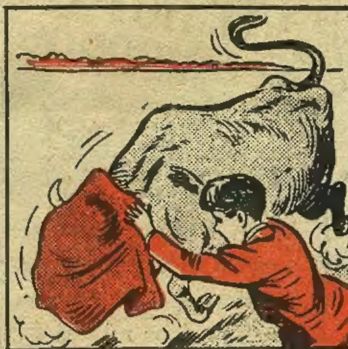

TIJL UILENSPIEGELS SCHELMENSTREKEN

Na zijn bakkersavontuur zat Tijl aardig in de duiten en hij vroeg zich af, of hij niet nog veel meer zou kunnen verdienen. Te Bremen hoorde hij, dat de hertog veel van wedden hield. Hij wist als nar tot hem door te dringen en zei: „Mijnheer, er staat op de markt een oude vrouw, die aardewerk verkoopt. Ik wil met u wedden, dat ik zonder een woord te zeggen kan maken, dat ze al haar aardewerk kapot slaat." „Belachelijk!" antwoordde de hertog. „Ik wed met je om dertig goudstukken, dat je het niet kunt!"

„Waarom zou die vrouw stukslaan, wat haar een bestaan moet opleveren?" vroeg de hertog. „Ze zou wel gek zijn!" Hij ging met Tijl naar de markt en spoedig waren ze bij de kraam, waar de oude vrouw haar kruiken en borden te koop bood. Tijl keek haar aan en ogenblikkelijk nam ze een stok en begon als een razende op haar aardewerk te slaan, zodat de scherven in het rond vlogen. Verbaasd stond het marktvolk toe te zien. Men dacht niet anders, dan dat de vrouw krankzinnig geworden was.

Verbijsterd gaf de hertog aan Tijl de dertig goudstukken, die deze gewonnen had. „Je krijgt er nog dertig bij," zei hij, „als je me vertelt, welke toverkunst je gebruikt hebt, om die vrouw zo iets te laten doen." „'t Was heel eenvoudig, mijnheer," antwoordde Tijl. „Voor ik vanmorgen bij u kwam op het paleis, heb ik van deze vrouw al haar waren gekocht voor heel wat minder dan dit goud en ik sprak met haar af, dat ze alles stuk zou slaan als ik met de hertog terugkwam en haar aan zou kijken."

De hertog merkte, dat Tijl hem lelijk had beetgenomen, maar hij kon een goede grap waarderen. Hij was niet boos op Tijl en gaf hem de dertig extra-goudstukken. Toen ging hij aan de slag om zijn vrienden dezelfde poets te bakken, die Tijl hem geleverd had. Tijl woonde prettig in een herberg en zag met genoegen, hoe de hertog zijn rijke vrienden te pakken nam. De oude vrouw deed schitterende zaken en de hertog en Tijl hadden veel plezier, tot de grap te veel bekend werd om nog herhaald te kunnen worden.

Een daad van rechtvaardigheid

Het is al lang, heel lang geleden, dat in het grote China een jonge keizer aan het bestuur gekomen was. Voor alles wilde hij in heel zijn rijk de rechtvaardigheid beoefend zien.

Daartoe maakte deze jonge vorst, wiens naam de geschiedenis niet bewaard heeft, talrijke en lange reizen. Overal legde hij zijn oor te luisteren of de mensen tevreden waren en geen reden tot klagen hadden.

Op een van die tochten ontdekte hij langs de weg een oude man. De man zag er armoedig uit. Maar, wat de keizer het meest opviel, dat was zijn gelaat, waarop duidelijk grote droefheid te lezen stond. De keizer hield onmiddellijk zijn paard in en richtte zich tot de grijsaard:

„Waarom zit ge hier zo eenzaam langs de weg? Is het droefheid, wat ik op uw gezicht lees?"

„Ach, edele heer," was het antwoord van de oude man, die niet weten kon, met wie hij te maken had, „waarom zal ik u met mijn droefheid bekend maken? Ge kunt mij toch niet helpen."

„Dat moet je niet zeggen, beste man," sprak de keizer vriendelijk. „Kom, vertel me, wat men u heeft aangedaan."

„Welnu dan, luister, edele heer. Eens was ik ook rijk. Ik bezat een prachtige landhoeve, ik had knechten en vee. Ik was gelukkig. Maar toen kwam hij . . . . de bezitter van dat grote, machtige kasteel, dat ge daar ginds ziet liggen. Hij is officier van de keizer. Wat kan een eenvoudig man uitrichten tegen zulk een voornaam heer? Ik moest me alles laten welgevallen. Alles ontnam die officier mij. Mijn hoeve, mijn geld, mijn vee en tenslotte . . . ."

De oude man zweeg.

„Toe, ga door," moedigde de keizer aan. „Misschien kan ik u helpen. Wat deed die officier nog meer?"

„Ach, heer, het was misschien wel mijn eigen schuld. Ik meende er iets mee te kunnen winnen. Ik dreigde die officier, dat ik naar de keizer zou gaan en mij beklagen. Maar hij lachte me uit. De keizer, zei hij, woont hier veel te ver vandaan. Die zal jouw praatjes nooit horen. En ik zal ze je wel afleren. Toen . . . . edele heer, haalde hij mijn zoon, mijn enige steun uit ons hutje en voerde die mee als slaaf naar zijn kasteel."

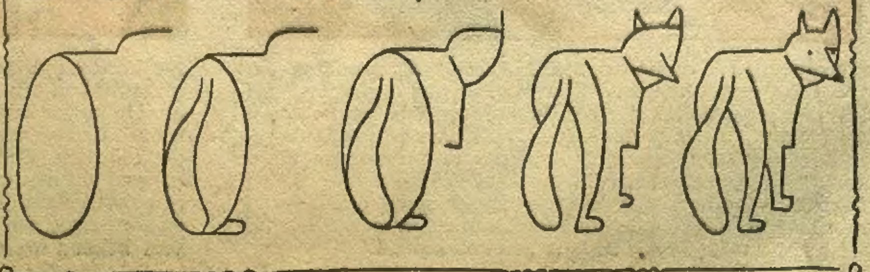
„Maar dat is te erg!" riep de keizer uit. „Dat is ongehoord. Treur niet, beste man. Ik zal zorgen, dat alles in orde komt."

De oude man schudde het hoofd. Hij kon het niet geloven, dat er iemand was, die zich over zijn ellende zou ontfermen.

„In dat gindse kasteel woont die dappere ridder, is het niet?" sprak de keizer weer. „Welnu, breng mij er heen."

„Ik durf niet, edele heer!" stamelde de oude man. „Ik wil niet de oorzaak zijn, dat u om uw goedheid ook door hem ongelukkig gemaakt zult worden. Vergeet maar, wat ik u gezegd hebt."

Maar de jonge keizer was vast

besloten hier te helpen. Hij zag wel, dat de oude man zich nog slechts met moeite voortbewegen kon. Dus gebood hij:

„Kom voor mij op het paard zitten. Ik zal u naar het kasteel rijden en recht voor u verkrijgen."

De oude man begreep niets van deze handelwijze. Maar hij kon aan de aandrang van deze goede vreemdeling niet weerstaan en liet zich naar het machtige kasteel rijden.

Maar hoe groot was zijn verbazing, toen zijn begeleider, bij de poort van het kasteel gekomen, een gebiedende houding aannam.

„Laat onmiddellijk de officier van dit kasteel hier verschijnen," klonk het.

De oude man begreep niets van de schrik, die zich van de wachters meester maakte. Hij zag ze wegdraven, om het bevel te volbrengen. Maar nog groter werd zijn verbazing, toen enkele ogenblikken later de wrede officier kwam aanrennen. Schrik en angst stonden op zijn ruw gezicht te lezen. Hij boog voor de vreemdeling en stamelde:

„Majesteit, u hier in mijn paleis? Ik zal u alles uitleggen, Majesteit."

Ineens wist nu de oude man, wie zijn vriendelijke begeleider was. De keizer van het land zou recht voor hem verkrijgen.

Daar klonken alweer zijn striemende woorden tegen de officier. Deze behoefde niet meer te twijfelen. Hij behoefde niets meer uit te leggen. De keizer wist alles van zijn slecht gedrag af. En er zou recht geschieden.

„Breng me de zoon van deze oude man onmiddellijk hier!" klonk de eerste eis. Wat een vreugde voor vader en zoon, toen zij enkele ogenblikken later weer bijeen waren.

„Stel deze man duizend goudstukken ter hand voor de schade, die je hem hebt aangedaan!" was het tweede bevel.

Ook daaraan werd onmiddellijk voldaan.

„Vervolgens zorg je, dat zo gauw mogelijk de hoeve en alles, wat deze man vroeger bezat, weer in zijn bezit komt."

Ook hieraan beloofde de officier te voldoen. Maar nog was hij niet van de keizer af.

„Ik zal je nog niet als officier van mijn hof ontslaan. Maar om je te tonen, dat ik in mijn land de rechtvaardigheid wil handhaven en ieder, die daar tegen in gaat, onverbiddelijk zal straffen, zullen morgen mijn dienaren komen, om je, in tegenwoordigheid van al je soldaten, een aantal zweepslagen toe te dienen."

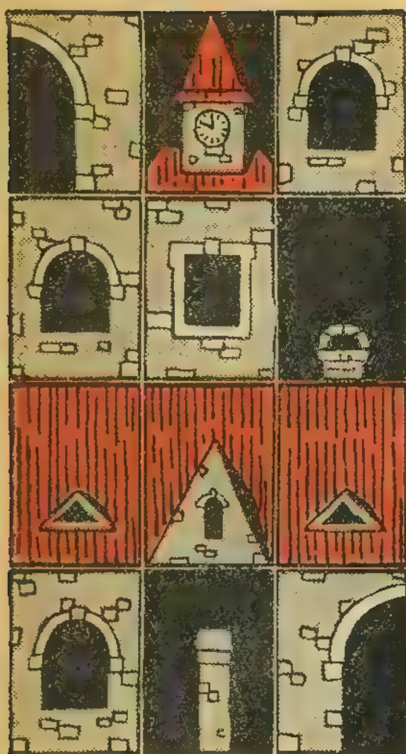
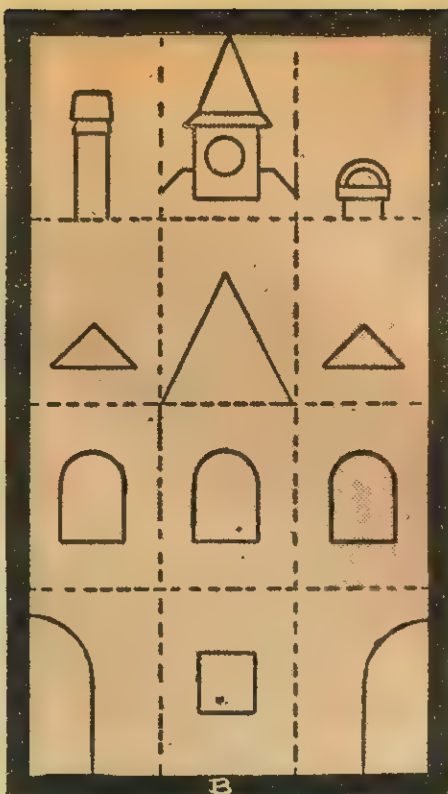
En deze laatste straf was voor de onrechtvaardige officier wel de ergste.

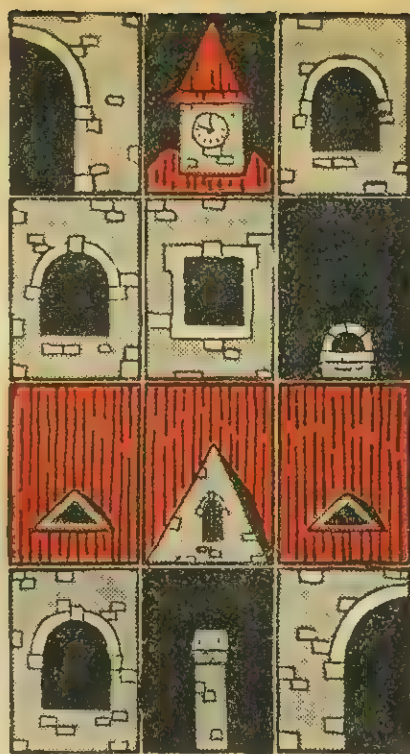
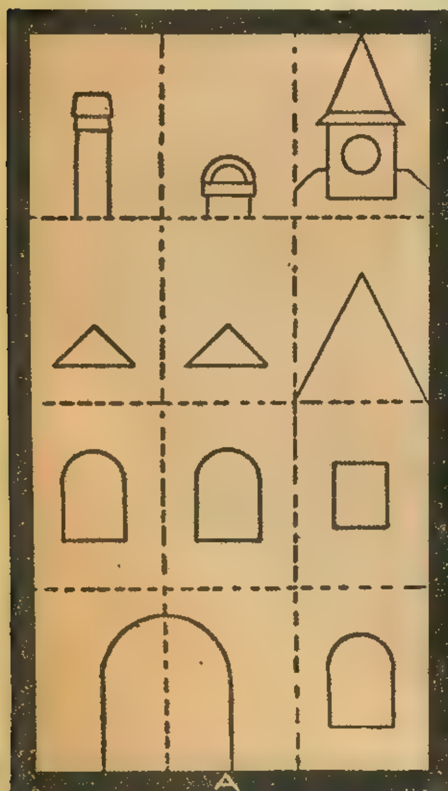
Maar door dit optreden van de keizer begreep hij en met hem alle andere hoge personen van het Chinese rijk, dat Zijne Majesteit vóór alles voor de rechtvaardigheid in zijn land zou strijden.

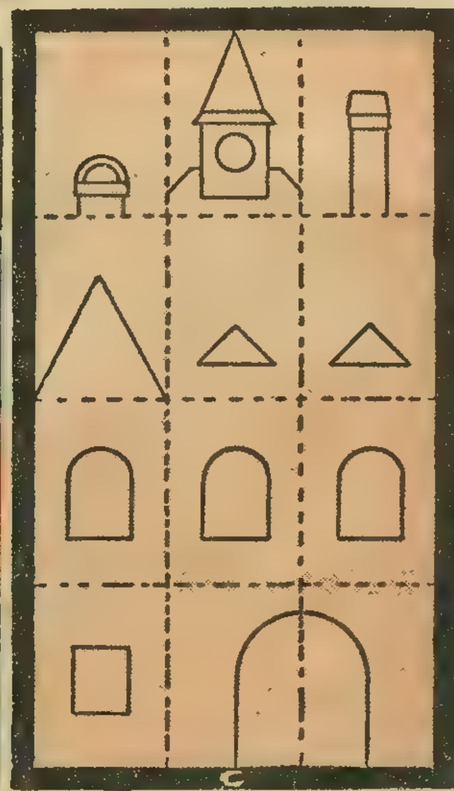
Deze won daardoor in de loop der jaren de achting en de liefde van zijn onderdanen.

J. R.

EEN AARDIG LOTTO-SPEL VOOR WINTERAVONDEN

Dit is een spelletje, dat je met zijn drieën kunt spelen en waarbij je onder het spelen een aardig huisje bouwt.

Je begint met de plaat op stevig karton te plakken en als alles goed droog is, knip je de drie speelkaarten, a, b en c, uit. Je hebt nu drie rechthoeken overgehouden en die rechthoeken verknip je nu volgens de witte lijnen tot 36 stukjes. Nu kun je beginnen te spelen.

Met zijn drieën gaan we aan tafel zitten, met een rose kaart voor ons. De 36 stukjes leggen we omgekeerd op tafel, zodat niemand kan zien, wat er op de stukjes staat.

Om de beurt mag men nu zo'n

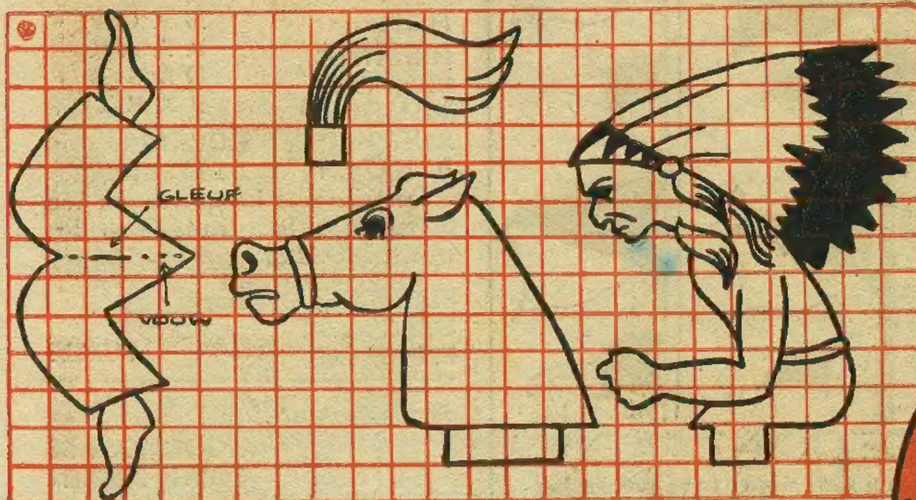
De kleine knutselaar

kartonnetje opnemen en kijken wat er op staat. Daar we onderaan beginnen te bouwen, moet het een stukje zijn, dat in een van de drie onderste vakjes van onze kaart past. Eerst wanneer het gelijkvloers is afgebouwd, mogen we beginnen aan de eerste verdieping en daarna aan de volgende. Zo groeit ons huis langzamerhand. Wie het eerst zijn huis heeft afgebouwd, wint het spel.

Spelen we met zijn tweeën, dan leggen we een der rose kaarten opzij. We kunnen natuurlijk ook met meer dan drie kinderen spelen, maar dan moet men er voor ieder kind, dat er bij komt, 12 stukjes van een huis en een speelkaart bijmaken.

VOOR KINDERFUIFJES

Het is altijd leuk, wanneer je elk kind, dat aan een fuifje of partijtje deelneemt, zijn of haar plaats kunt aanwijzen, op een verrassende en aardige manier.

Bijvoorbeeld door een geschikt naamkaartje.

Teken de vijf afbeeldingen in de hokjes over op wat stevig wit papier en kleur ze, voordat je ze gaat uitknippen.

Vouw het papieren rondje nu in tweeën volgens de middellijn en maak er de aangegeven gleufjes in, waarin het lipje van de paardekop en paardestaart gestoken moet worden. Plak die lipjes aan de achterkant goed vast.

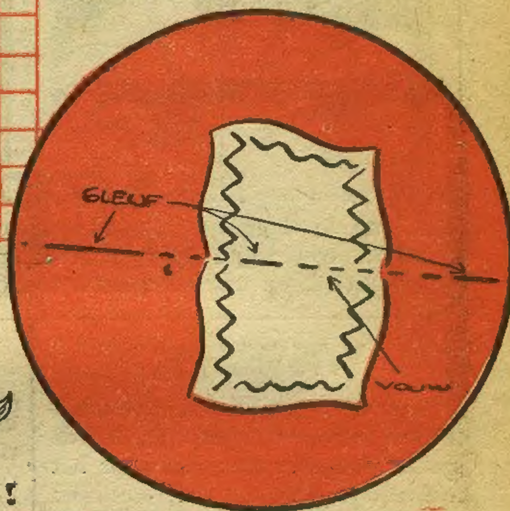

ZO WORDT HET!

Vouw nu ook het stukje met de beide benen in tweeën en snij het gleufje er in het midden in. Steek door dat gleufje het lichaam van de Indiaan en plak het lipje vast.

Zet de Indiaan dan maar op zijn paard en schrijf op de rand, vlak voor de knieën van het Indiaantje, de naam van het kind, dat komt te zitten waar je het paard opstelt.

In plaats van Indianen kun je natuurlijk ook andere paardrijders of -rijdsters nemen.

HOE MAKEN WE HIER EEN AARDIGE BLOEM VAN?

Dit is niet zo'n makkelijke opgave als het wel lijkt.

Je tekent eerst alle stukken netjes over en knipt ze dan uit. Dan ga je passen en meten. Dus een legpuzzle.

We verklappen nog iets.

De bloem zelf wordt niet uit de zwarte stukken gevormd, maar uit de witte openingen tussen die stukken in.

Leg je dus twee of meer zwarte stukken tegen elkaar aan, dan hoeven die stukken niet precies te passen. Er mag gerust een witte vlek open blijven, want het zijn die witte vlekken, die de bloem vormen.

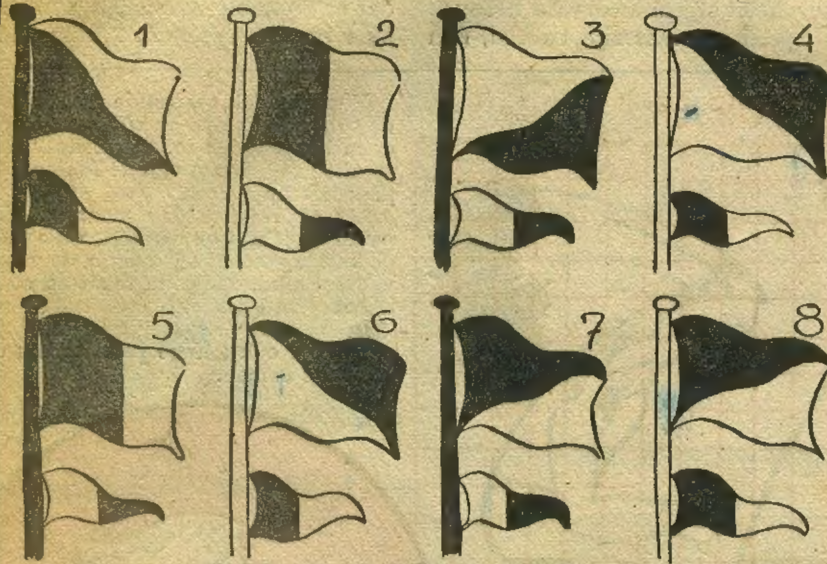
Laat jullie maar eens helpen door oudere broers en zusjes of door moeder of vader.

De bloem bestaat uit zes gelijke blaadjes, die in het midden verenigd zijn door een cirkel, dan komt een rechte stengel met twee lange bladeren.

Maar meer zeggen wij er ook niet van.

WIE PUZZELT ER MEE?

HEB JE GOEDE OGEN?

Van de vlaggetjes, die je hierboven ziet, zijn er twee precies hetzelfde. Welke zijn dat? Je moet er wel om denken, dat ook de vlaggestokken niet allemaal hetzelfde zijn!

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

VERBINDINGS-PUZZLE
HEIMWEE
BELOVEN
VLASKOP
ROLTRAP
BENEDEN

TOVERVIERKANT
D R O P
R A A R
O A S E
P R E T

KOERIER
ZIEDAAR

De middelste letters vormen van boven naar beneden gelezen het woord MOSTERD.

HOKJES-PUZZLE
SLOPEN LOPEN
OPEN PEN
EN N

Spreekwoordenrebus

HOOG VAN DE TOREN BLAZEN

Dat wil zeggen: een grote mond opzetten, zichzelf wel heel erg op de voorgrond plaatsen. Als iemand hoog van de toren blaast of, wat hetzelfde is, van een hoge toren af blaast, dan wordt hij ver gehoord. Zo is het ook, wanneer iemand een grote mond opzet; en als iemand zich heel erg op de voorgrond dringt, dan valt hij sterk in het oog. Uit de verklaring ziet men, dat het spreekwoord in ongunstige betekenis gebruikt wordt.

WISSELSPEL

De spelers splitsen zich in verschillende groepen of rijen, die, als de spaken van een wiel, alle naar het middelpunt van de door de rijen gevormde cirkel zijn gekeerd.

De buitenste speler van elke spaak of rij keert zich nu met het gelaat naar rechts (a) en op een signaal van de leider lopen die a-spelers nu zo hard ze kunnen rond de cirkel om zo snel mogelijk op hun plaats te zijn.

Wie het eerst weer op zijn plaats is, noteert een punt voor de groep.

Na de terugkeer begeeft speler a zich naar punt b van de spaak en neemt daar zijn plaats in, terwijl de hele groep een plaats opschuift naar buiten toe, zodat de spelers c aan de beurt komen om te lopen.

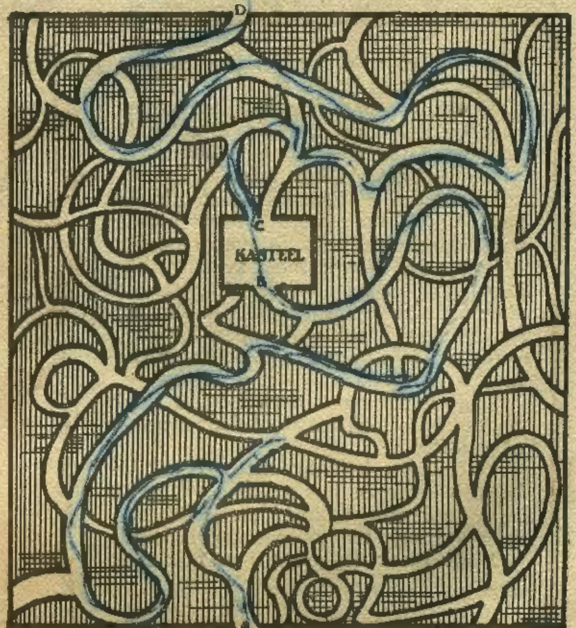
Zo gaat men door totdat alle spelers van de groep een beurt hebben gehad. De groep die het hoogste aantal punten behaalt, wint het spel.

HET GEHEIMZINNIGE PARK

Een vluchteling ging door poort A een geheimzinnig park binnen, omgeven door hoge muren, terwijl vele van de vreemd kronkelende lanen door ijzeren hekken waren afgesloten. Toen hij eindelijk bij B in het kasteel kwam, zaten zijn vervolgers hem op de hielen. Gauw vluchtte hij door een achterdeur bij C en kwam eindelijk bij D weer in het vrije veld en vond een schuilplaats.

Kan je de weg vinden, die hij volgde?

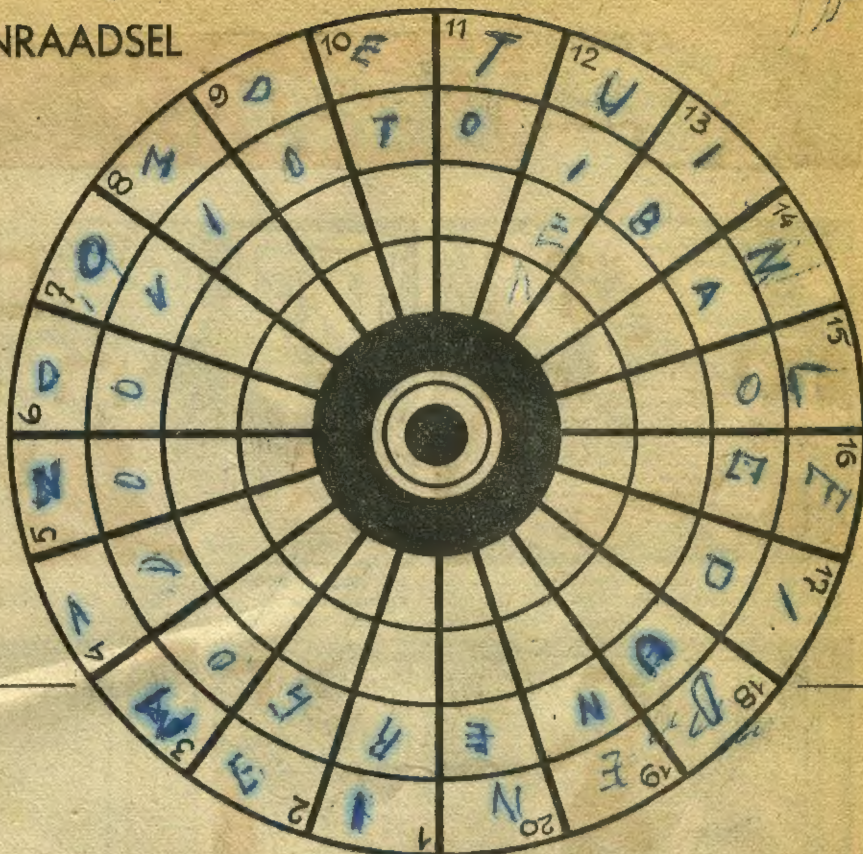

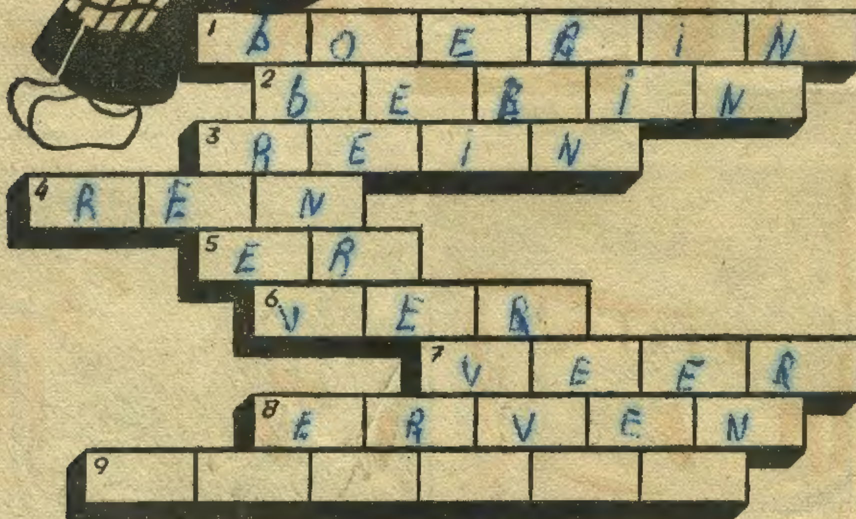
ONS SPREEKWOORDENRAADSEL

Twintig woordjes invullen van elk vier letters. Wie het goed doet krijgt op de buitenste rand een spreekwoord te lezen van twintig letters. Hoe luidt dit spreekwoord?

De betekenis der woorden is: 1 Bloem; 2 Wild zwijn; 3 Eten we mee; 4 Bloedbuis; 5 Muziek....; 6 Gestorven; 7 Voorbij; 8 Nevel; 9 Gehucht; 10 Zich voeden; 11 Alsdan; 12 Bolvormige gewassen; 13 Vogel, die op ooievaar lijkt; 14 Enge; 15 Verdienste; 16 Dier met stekels; 17 Hetzelfde; 18 Gaat open en dicht; 19 Barre; 20 Omlaag.

MUURPUZZLE

In elke steen van dat gekke muurtje vul je één letter in, op elke steenlaag een woord. De woorden zijn niet even groot: het eerste woord heeft bijvoorbeeld *zes*, het tweede *vijf*, het zevende *vier* letters, naargelang de hoeveelheid stenen.

De woorden tot en met no 5 bestaan nu uit de letters van het voorgaande woord *min* een letter; de woorden ná no 5 uit de letters van het voorgaande woord *plus* een letter.

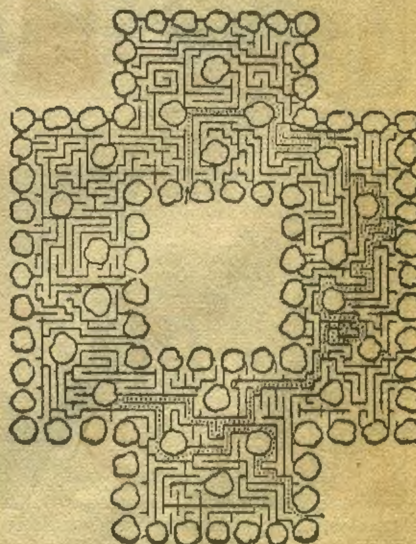
Slijp nu een scherpe punt aan je potlood en probeer de zaak op te lossen!

De betekenis der woorden is de volgende:

1 Vrouw van een boer
2 Wijfjesbeer
3 Ander woord voor: zuiver
4 Plaats in de tuin, waar de kippen rondlopen
5 Met dit woord beginnen de meeste sprookjes
6 Hoe... zou het zijn naar Amerika?
7 Bootje, dat de mensen overbrengt naar de andere kant van een rivier
8 Een erfenis krijgen
9 Ander woord voor missen, niet hebben

OPLOSSING VAN ROODKAPJE
uit het vorig nummer

De stippellijn geeft aan, hoe Roodkapje naar grootmoeders woning moest gaan.

DE DROOM VAN DARO, DE DURFAL!

Sjel hoort een der zeerovers vertellen, dat Daro op Rubart's schip moet zijn. Hij moet ogenblikkelijk zijn vrienden waarschuwen.

Hij hoopt ze in de hut van Rubart te vinden, op zoek naar de gouden bijl, maar Rubart's scheepskist blijkt al doorzocht te zijn.

Zich afvragend wat hij nu zal doen, staat Sjel in gedachten in Rubart's hut. „Daro zal zeker de bijl al hebben," mompelt hij.

Opeens hoort hij mensen de hut binnenkomen. Het is Rubart zelf, vergezeld van twee van zijn mannen. Sjel ziet geen enkele weg om te ontsnappen.

Spoedig is hij overmeesterd. Rubart kijkt in zijn kist en ziet, dat de bijl verdwenen is. „Waar is de bijl?" snauwt hij Sjel toe. „Dat zeg ik niet," is het antwoord.

Rubart is rood van woede en hij beveelt Sjel aan de mast te binden, tot hij vertelt, waar de gouden bijl gebleven is.

Tegen de avond is Sjel op van moeheid. Gelukkig dat Daro nu de bijl heeft, denkt hij. De schildwacht is in slaap gevallen.

Ook Sjel kan zijn ogen moeilijk openhouden. Opeens ziet hij Daro over de reling verschijnen en de schildwacht met een zakdoek knevelen.

Op hetzelfde ogenblik verschijnen ook Ned en Jim, en in een oogwenk is Sjel vrij. „Ik ben blij, dat jullie me niet vergeten hebt," lacht hij. „Natuurlijk hebben we je niet vergeten," zegt Daro.

Sjel zou wel kunnen zingen. „Fijn, dat u ook de gouden bijl hebt, kapitein," zegt hij. „Maar die heb ik juist niet," antwoordt Daro. „Hij was niet in Rubart's scheepskist, toen we die doorzochten."